

РЕШЕНИЕ

№ 5138

гр. София, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3741** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на И. С. Н., срещу Решение № 2153-11-7/12.03.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - М., с което е потвърдено Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН]/13.08.2020 г. на Ръководителя на контрол по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ – М..

В жалбата се твърди, че обжалвания акт е незаконосъобразен, постановен при нарушение на материалния закон. Според жалбоподателя, неправилно е прието, че осигуряване при осигурител [фирма] не е възникнало, доколкото лицето е престирило своя труд по трудово правоотношение при дружеството и съответно е било осигурено лице по смисъла на § 1. т. 3 от ДР на КСО, за което осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО е възникнало предвид факта, че е доказано упражняването на трудова дейност. Излага доводи, че е налице валидно сключен трудов договор и не са доказани твърденията на административния орган за неправомерно получени суми. Моли съда да отмени оспорвания акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез адв. З. поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът– Директорът на ТП на НОИ- М. не изпраща процесуален представител. В писмени бележки оспорва жалбата и претендира присъждането на юрисконсултско

възнаграждение.

Административен съд– София град, Трето отделение, 60-ти състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

От фактическа страна:

Със заповед № ЗР-5-11-00749926 от 02.04.2020 г. на директора на ТП на НОИ - М. е извършена проверка на осигурителя [фирма]. Дружеството е регистрирано на 10.10.2017 г. със седалище [населено място], [улица]. Б. Г. М. е вписан като управител. Променен е адресът на седалището на дружеството на [населено място], р-н М.,[жк]1А, [жилищен адрес] вход А, ап. 24. От 06.02.2019 г. е вписана нова промяна в адреса на седалището на дружеството на [населено място], р-н „ В.“,[жк], [улица].

По предоставена информация от ТД на НАП - С., офис В. за осигурителя [фирма] - [населено място], е констатирано, че данните по чл. 5, ал. 4 от КСО се подават по електронен път с КЕП съгласно заявление от упълномощено лице [фирма] с титуляр Б. А. Л.. От осъществен контакт с г-жа Л. се установява, че данните се предоставят от служител на дружеството, както и че разплащателните ведомости, трудови договори, заповеди и др. документи се намират при осигурителя. С нейно съдействие е установено лице за контакт С. И. Г. — назначено по трудов договор при осигурителя на длъжност "Управител на заведение за обществено хранене". Същата не е упълномощена от управителя да подписва и представлява осигурителя.

Издирен е и Т. К. П. - съдружник и служител нает по трудов договор при осигурителя. Установено е, че същият не е упълномощен от управителя да представлява и подписва документи, както и че не може да осъществи контакт с него.

В ТП на НОИ - М. от С. И. Г. - служител са представени разчетно - платежни ведомости за определени периода: месец 01.2020 г. - 03.2020 г., 01.2019 г. - 12.2019 г., 02.2018 г. - 12.2018 г.; трудови договори; ГДЦ по чл. 92 от ЗКПО, Баланс и ОПР за 2018 г. и 2019 г., и Дневник за приети болнични листове.

В разчетно - платежните ведомости за периода месец 02.2018 г. до месец 03.2020 г. са положени подписи от наетите лица за получени трудови възнаграждения в брой, но не са подписани от управител и гл. счетоводител. По данни от ГДЦ по чл. 92 от ЗКПО, Годишен финансов отчет - баланс и отчет за приходи и разходи за 2018 г., 2019 г. осигурителят е упражнявал дейност по смисъла на ТР. Отчетени са приходи и разходи по смисъла на Закона за счетоводството. По данни от ГДЦ по чл. 92 от ЗКПО и ГФО представляващ дружеството е посочен Б. Г. М.. В трудовите договори сключени след дата 22.03.2018 г. като представляващ е посочен Б. Г. М..

От страна на осигурителя не са представени счетоводни документи - Фактури, счетоводни справки, банкови извлечения или разходни касови ордери за изплатени трудови възнаграждения, отчетни форми за явяване/неявяване на работа и други документи доказващи действително упражняване на дейност.

Управителят Б. Г. М. в нарочна декларация от 11.05.2020 г. заявява, че не извършва и

никога не е извършвал действия по управление и представителство на търговското дружество. По данни от справка предоставена от Националната агенция по приходите относно декларирания вид на осигуряване се установи, че г-н Б. М. не е заявил упражняване на дейност с дружеството и начало на осигуряване като самоосигуряващо се лице в осигурителя [фирма]. Същевременно при административния орган е представен заверен трудов договор № 113 от 29.11.2018 г. сключен между И. С. И. и [фирма] представлявано от Б. Г. М., на който са положени съответните подписи.

От правна страна:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по [чл. 147, ал. 1 от АПК](#), за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#), във вр. с [чл. 118, ал. 1 от КСО](#), срещу подлежащо на съдебен контрол на основание [чл. 118, ал. 1 от КСО](#) решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Потвърденото разпореждане е издадено от ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ –С. град, издадено въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и чл. 33, ал. 5, т. 12 от КСО, регистрите на НАП, както и на данните, декларирани от осигурителя в подадените удостоверения-приложение № 9 към всеки от болничните листове, относно осигурителния статус на лицето към настъпване на осигурителния риск, при условия

и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 54к от КСО) - Наредбата за паричните обезщетение и помощи от ДОО (НПОПДОО).

Съгласно чл. 50, ал. 1 КСО осигурената за общо заболяване и майчинство майка има право на парично обезщетение при бременност и раждане за срок 410 дни, от които 45 дни преди раждането.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положения труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./.

От фактите по делото се установява, че не е водено досие на жалбоподателката. Отделно от това при платежните ведомости не са положени подписи на управителя и главния счетоводител, което води до недоказаност на изплащане на трудовите възнаграждения. Не може да не се вземе предвид и нарочната декларация от страна на управителя, че не е подписвал никакви документи свързани с управлението на дружеството.

Установените по делото фактически положения водят до несъмнен извод за липсата на осъществяване на търговска дейност от дружеството-работодател, от което следва,

че няма как жалбоподателката реално да е упражнявала трудова дейност, респективно за нея не са били дължими осигурителни вноски, които условия са сред основните елементи от фактически състав за определяне на правото на парично обезщетение по чл.40, ал.1 от КСО.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материалноправни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалия по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. Н., срещу Решение № 2153-11-7/12.03.2021 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ - М., с което е потвърдено Разпореждане № О-11-999-00-[ЕГН]/13.08.2020 г. на Ръководителя на контрол по изплащане на обезщетенията и помощите при ТП на НОИ – М..

ОСЪЖДА И. С. Н. да заплати на Териториално поделение НОИ–М. съдебни разноски в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 119 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: